

Mūsu jaunākais kollēga

Ja lasītājs reiz ierastos Latvijas redakcijas barakā, slaidās eglēs iegrimumšajā Grafenašavas nometnē, viņa uzmanību drīz vien saistītu kāds zēns, ar kuru gandrīz vai katrs laikraksta abonents atrodas netiešā kontaktā. Tas ir rakstnieka un redaktora Viļa Lesiņa 11 g. v. dēls Mikus, un visbiežāk viņš redzams ekspedīcijā, kur rīkojas ar līmes podiem, pastmarkām un bandrolēm. Kamēr

Mikus Lesiņš bandrolē Latvijas eksemplārus. Drīz tie dosies ceļā pie lasītājiem visās pasaules malās

citi zēni viņa vecumā jūsmo par kovbojiem un indiāņiem vai skraidelē pa nometnes pagalmiem un gudro, kādas nerātņības atkal varētu izdarīt, Mikus mīlāk izšķīras par labprātīgu palīdzēšanu gados vecākajiem kollēgām. Ar savu centību un čaklumu viņš kļuvis kaut kas līdzīgs redakcijas labajam garīnam, un katrs no darbinieku saimes rītos gaida viņa ierašanos — tik ļoti pierasts pie viņa.

Ekspedīcijas jautājumus un darbus Mikus Lesiņš pārzina ne sliktāk par ekspedīcijas vadītāju. Ja ekspedēšanā piesaista jaunu darbinieku, Mikus tam var dot vienu otru vērtīgu padomu. Viņš uzaudzis avīžnieku ģimenē, un trimdas gadus pavadījis spiestuves un redakcijas atmosfērā. Mikum jau ir vairāku gadu prakse, jo savā laikā Augustdorfā viņš savas mazās un čaklās rokas pielika arī Nedēļas Apskata izsūtīšanas darbam.

Galvenais — viņu šis darbs interesē. No rīta līdz vakaram viņš līmē adreses un pastmarkas un šķiro abonentus pa dažādajām pasaules valstīm, rūpēdamies, lai neviens nepalik bez gaidītā Latvijas eksemplāra. Un divas reizes nedēļā viņš brauc līdzī ekspeiditoriem uz vairāk nekā 25 km attālo Veilheimu, lai būtu piepalīdzīgs arī spiestuvē, laikrakstu saņemot. Vakaros Mikus bieži redzams sēžam pie lielās redakcijas rakstāmašīnas un pārrakstām tēva manuskriptus, un arī šo māku piesavinājis jau it labi.

Kādu vakaru rodas izdevība aprunāties ar čaklo palīgu. Viņš labi pazīst avīžnieku izrīcības un tūdaļ apvaicājas, vai tikai šī saruna nav intervija? Jo Mikus gan slepenībā labprāt vēlētos nointervēt kādu citu, bet negribētu, ka intervē viņu pašu. Taču mūsu jaunākais kollēga beidzot šo un to arī pastāsta: „Es dienās vēlētos kļūt tas pats, kas tētis ir tagad — laikraksta cilvēks.” Nu nav šaubu — šī Mikus Lesiņa vēlēšanās piepildīsies, ja vien pašam neradīsies citas intereses! „Man gan patīk visi redakcijas un apgāda darbi, arī ekspedīcijas lietas ir interesantas, bet vismīļāk es tomēr kļūtu redaktors.” turpina mazais draugs.

Nav tomēr tā, ka Mikus redzams vienīgi redakcijas barakā, — viņš cītīgi piedalās arī skautu nodarbēs. Un kad Lieldienās viņam izmaksāja mazu gratifikāciju par centību, Mikus prieks bija liels. — „Ko darīsi ar naudu?” — „Krāšu un pirkšu vijoli,” skan īsa un noteikta atbilde. Izrādas, ka Mikus dzīvi interesējas arī par mūziku un jau prot spēlēt vairākus instrumentus.

Labas sekmes! Ar centību sasniedzams daudz.

Alfrēds Vinčels